

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἑτησία δρ. 8.—
Ἑξάμηνος 4,50
Τρίμηνος 2,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησία φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος 5,50
Τρίμηνος 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστων λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυπιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 1 Ὀκτωβρίου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 44

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ποῖός ἦταν αὐτός, ἔλεγαν, ποῦ ἐξώ-
δευσε ὁλόκληρην περιουσίαν, γιὰ νὰ δια-
σκεδάσῃ ἐν ἀπόγειμα ἀπο-
κρηῆς; Γι' αὐτό, ὅταν ὁ κτη-
ματίας βγῇκε ἀπὸ τὸ ξενοδο-
χεῖο μὲ τὴν Κολέττα, γιὰ
νάνεβῃ εἰς τὴν πόλιν, τὸ πλῆθος
τὸν ἀνευφημῇ.

Ἐκάθισε, μὲ τὴν Κολέτ-
τα εἰς τὸ ἀριστερὸν τοῦ ἐ-
δωλίου τοῦ βάλθους, καὶ ἀντί-
κρυ τοῦ ἔβαλε τὸν ἡράκλειον
Τόμ καὶ τὸν πυρογὰλλο
Ἀνρικήζ. Μπροστὰ, δίπλα
στὸν σωφρέρ, ἐκάθισεν ἕνας
ὑπηρέτης. Ὁ Ἑρρίκος, ποῦ
εἶχε βγῇ ἐξω, γιὰ νὰ ἰδῇ τὴν
ἀναχώρησιν, ἔσφιξε τὸ χέρι
τοῦ Βραζιλιανοῦ καὶ τοῦ εἶπε
σιγά :

— Καλὴ ἐπιτυχία !

— Ἀπόψε, εἰς τὴν ὁκτώ,
τοῦ ἀποκρίθηκε στὸν ἴδιον
τόνον ὁ Ἀλβαράδο, ἐλπίζω
ὅτι ὁ Ἀγκλὰς θὰ εἶνε στὰ
χέρια μου.

— Μακάρι!.. ὁ Θεὸς νὰ
δώσῃ!..

Κι' ὁ μικρὸς, ἀφοῦ χαί-
ρέτησε μὲ νεῦμα τὴν Κο-
λέττα, τραβήχθηκε, ἐνῶ ὁ
Ἀλβαράδο καὶ οἱ ἄνθρωποι
τοῦ φοροῦσαν χάρτινα κα-
πέλλα καὶ ἐσκέπαζαν τὰ πρό-
σωπά τους μὲ μάσκες κωμι-
κῆς.

Ἄμα ξεκίνησε τὸ αὐτο-
κίνητο, ἔβαλαν ὅλοι στὸ στό-
μα κάτι τρομπέττες καὶ σφυ-
ρίχτες ἀποκρηάτικες καὶ ἄρ-
χισαν νὰ παίζουν τὸ βάλς
τῆς «Εὐθυμῆς Χήρας», τὸν

ἀγαπημένον σκοπὸ τοῦ Βραζιλιανοῦ. Ἐ-
τσι ἐξεστράτευσεν, γιὰ νὰ πιάσῃ τὸν κα-
κοῦργο Ἀγκλὰς, ὁ σενιὸρ Ζοζέ ντὰ
Σίλβα ντὲ Ἀλβαράδο. (*)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ὁ χαρτοπόλεμος

Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ ἐπιτυχία ποῦ εἶχε
στὴν ἀναχώρησίν του τὸ ἀνθοστόλιστο

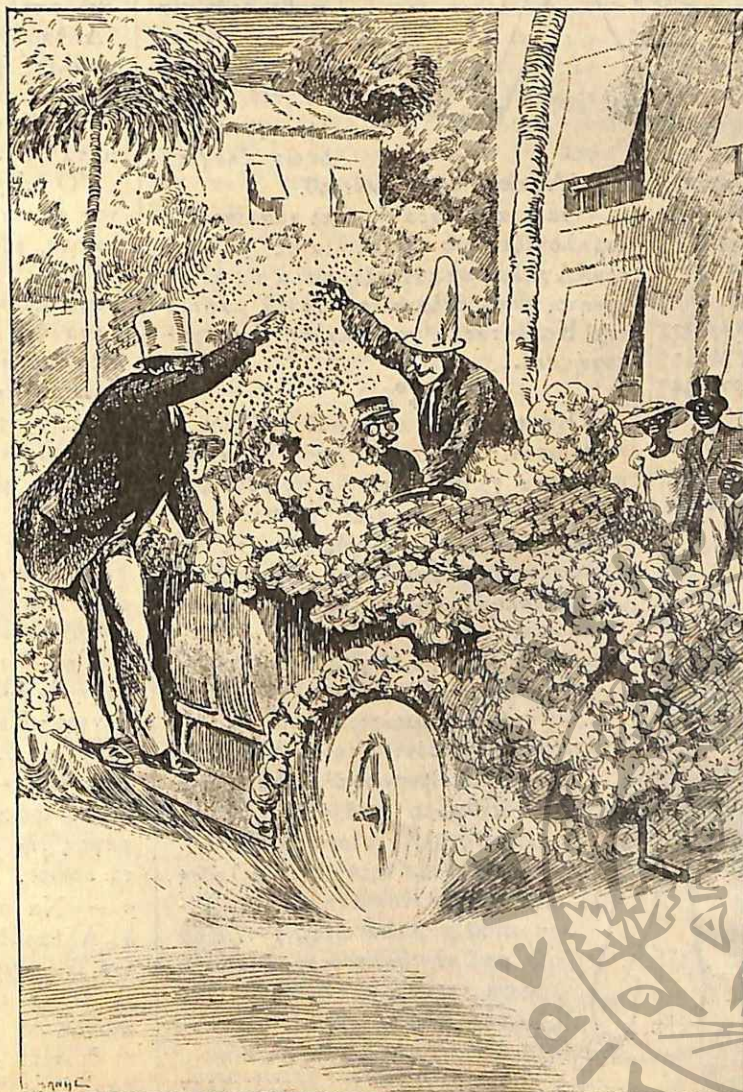
αὐτοκίνητο, ἐξακολούθησε καὶ ἐς ὅλη
τὴν Ἀθηνάιντα Τσεντράλε.
Ἀλλ' ἀρῶν πέρασε διὰ φορὴς αὐτὸ τὸ
δρόμον καὶ ἄδειασεν καμμιὰ δεκαριά σακ-
κούλες κομρετί, ὁ Ἀλβαράδο ἐνευσεν στὸν
σωφρέρ του καὶ ταυτοκίνητο ἔστηρε σὲ
μιά πάροδο τῆς λεωφόρου, στὴν ὁδὸν
Ροζάριο. Ἀπὸ ἐκεῖ ἔφθασεν στὴν προκυ-
μαία, ἀντικρὺ στὴν ἀποβά-
θρα, ἀπ' ὅπου ἔφευγε τὸ βα-
πόρι ποῦ διασχίζει τὸν ὅρμον
καὶ πηγαίνει στὸ Νικτερόν.

Οἱ διαβάτες ἀπόρησαν πολὺ,
ὅταν εἶδαν ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης
τοῦ θαυμαστοῦ ἐκείνου ἀμα-
ξιοῦ, ἔφθινε τὰ κεντρικὰ μέρη
τῆς πόλεως, ὅπου εἶχε τόση
ἐπιτυχία, γιὰ νὰ κρυφθῇ στὰ
προάστεια. Ὁ Ἀλβαράδο ὁ-
μῶς, χωρὶς νὰ τὸν μέλῃ γιὰ
τὰ σχόλια τοῦ πλῆθους, ἐ-
γρότωσε τὸ αὐτοκίνητο στὴ
μεγάλῃ σχεδία, συστήσας μό-
νον νὰ προσέξουν τὸν διάκο-
σμό του, καὶ κατόπι μπῆκε
στὸ βαπόρι μὲ τὴν Κολέττα
καὶ τὴν ἀκολουθία του.

Στῆς πέντε ἔφθασαν στὸ
Νικτερόν, ὅπου ὁ χαρτοπό-
λεμος, ἐπὶ παραλιακῷ δρό-
μῳ, ἔδινε καὶ ἐπαιρνε. Μπῆκαν
παλὶ στὸ αὐτοκίνητο καὶ ὁ
Ἀλβαράδο ἄρχισε νὰ δειάζῃ
τῆς σακκούλες του. Ἡ Κο-
λέττα ὁμῶς δὲν ἐδιασκέδαζε.
Προσπαθοῦσε νὰ μαντεύσῃ τί
ἐγύρευαν στὸ Νικτερόν, τί ἐ-
σήμαινε αὐτὴ ἡ «κωμωδία»
καὶ γιὰτί δὲν εἶχαν πάρῃ μαζί
τους τὸν Ἑρρίκο. Ὀρυσμέ-
νως, ὅλ' αὐτὰ ἦταν παράξενα!

Τώρα τὸ αὐτοκίνητο ἀνέ-
βαινε ἀπὸ ἕνα δρόμον κάθετο
στὴν προκυμαία καὶ τριγυρι-
σμένο ἀπὸ βίλλες, ὅπου οἱ
διαβάτες ἦταν ἀραιοί.

Ὅταν ἔφθασεν καμμιὰ ἐ-

* Συγχορῶνως, ἀπὸ τῆς μιᾶς μεριᾶς καὶ ἀπὸ τῆς ἄλλης τοῦ αὐτοκινήτου...

(Σελ. 350, στ. γ')

(*) Ἰδὲ εἰς. προηγ. φύλ. σελ. 341.

κατοστή μέτρα από την βίλλα του 'Αγκλάς, — την ξέρομε καλά αυτή τη βίλλα, όπου φυλακίστηκε κι' ο 'Βορέϊκος, την ημέρα που επετέθη εναντίον του γαμπρού του, — ο 'Αλβαράδο διάταξε τον σωφφέρ να σταθί, και κατέθηκε λέγων στην Κολέττα:

— Έξακολούθησε σύ τον περίπατό σου με τον 'Ανρικήζ. 'Εγώ αισθάνομαι την ανάγκη να ξεμουδιάσω λίγο τα πόδια μου και γι' αυτό θα κάμω λίγα βήματα με τον Τώμ.

Η Κολέττα είχε μεγάλη διάθεση νάντισταθί στη διαταγή του Βραζιλιανού της μπαμπά. Κι' αυτή είχε μουδιάσει καθισμένη τόσες ώρες και προτιμούσε τώρα να περπατήσει. Έσκέφθηκε όμως, ότι αυτό θα ήταν μέσα στο πρόγραμμα, που είχε καταστρώσει από προτήτερα ο κτηματίας. Γι' αυτό σκοπό, δεν μπορούσε βέβαια να το ξέρη. Πάντα όμως για καλό της θα ήταν, αφού αυτά όλα τα διοργάνωσε ο θετός της πατέρας, που την ελάτρευε.

Εκάθισε λοιπόν, χωρίς την ελάχιστη διαμαρτυρία, στη θέση που της έδειξαν, δίπλα στον 'Ανρικήζ, και το άμαξι ξεκίνησε. Ο 'Αλβαράδο και ο Τώμ, με της μάσκες τους και με της σακκούλες του χαρτοπολέμου στα χέρια, περπατούσαν στο πεζοδρόμιο, λίγα μέτρα μακριά από το αυτοκίνητο, που δεν έπαυαν να το παρακολουθούν με τα μάτια, παρά μόνον όταν εκύτταζαν την καγγελοπορτα της βίλλας που ήταν ανοικτή. Μπροστά 'ς αυτή την καγγελοπορτα, το ανθοστέλιτο άμαξι περνούσε και ξαναπερνούσε.

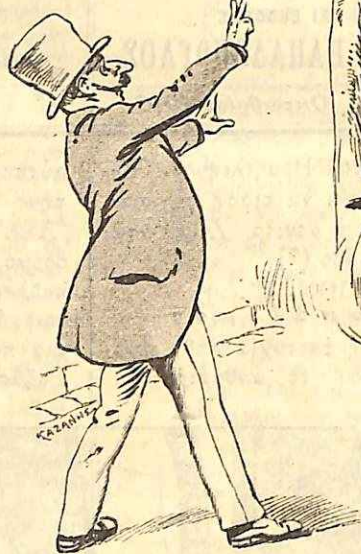
Αυτές ή βόλτες έφεραν το αποτέλεσμα που περιμένετο, γιατί σε λίγο, ένας όμιλος από κυρίες, που τριγύριζαν στον κήπο της βίλλας εκείνης, βγήκαν έξω, για να θαυμάσουν

«Μη φωνάζετε τόσο δυνατά!..»

από κοντά τ' ώρατο ανθοστέλιτο άμαξι.

Ο 'Αλβαράδο έσφιξε δυνατά το μπράτσο του Τώμ, γιατί ανάμεσα στους ανθρώπους εκείνους, που τους περίμενε τώσην ώρα, έ γνώρισε και τον 'Αγκλάς με την Πεπίτα, την αιωνία άρραβωνία στικία του. Οί άλλοι που τους συνόδευ-

«Διακρίνετε χιλιάδες πέτρες!»

αν, θα ήταν για τροί του καταστήματος ή φίλοι του «γέλλου γιατρού», όπως έλεγαν

τον 'Αγκλάς στο Νικτερού. «Θα πιασθί άρά γε από τ' άγκιστρο;» έσυλλογίζετο ο Βραζιλιανός, βλέπων τον 'Αγκλάς να κυττάζει καλά το αυτοκίνητο, όπου βέβαια τα χρυσά μαλλιά της Κολέττας είχαν ελκύση την προσοχή του...

Ο κτηματίας κι' ο μαύρος Τώμ έπλησίασαν τότε τ' άμαξι, για να ίδούν από πιο κοντά τί θα συνέβαινε, σφενδονίζοντες ολοένα και χουφτιές κομρετί στα μαγκιόπαιδα που το τριγύριζαν, για να φαίνονται έτσι σαν άπλοϊ μασκαραδες, που άλλον δεν ήθελαν παρά να διασκεδάσουν.

— Νά το!.. ο 'Αγκλάς την έ γνώρισε!.. Της μιλά! (*)

Αφού έμουρμούρισε χυτά τα λόγια μέσα στα δόντια του, ο 'Αλβαράδο έδειξε στον άκόλουθό του έναν άνθρωπο που είχε άκκουμπήση στο σταματισμένο τώρα αυτοκίνητο και μιλούσε με την Κολέττα, ενώ ο 'Ανρικήζ, μαλακώτερος σήμερα από την άλλη φορά, έφαινετο να επιτρέπη την συνομιλία της μικρής κόρης με τον άδελφό της.

Ο 'Αγκλάς έλεγε στην Κολέττα: — Δεν μπόρεσα ά-

(*) Το εικόνα σελίδος 142.

κόμη να έλθω να σε πάρω, δεν εύκαίρησα... αλλά θα το κάμω γρήγορα.

Έπειτα την ρώτησε:

— Τό είπες του κ. 'Αλβαράδο, ότι θα έλθω στο Ξενοδοχείο να σε πάρω;

— Ναι, άποκρίθηκε η Κολέττα.

— Και τί είπες;

Η Κολέττα δεν έπρόσθεσε ναποκριθί στην κάπως δύσκολη αυτή έρώτηση, γιατί μόλις άνοιξε το στόμα της, είδε τον 'Αγκλάς νάρπάζετο και να πετιέται μέσα στο αυτοκίνητο, αντίκρυ της, ενώ μια στεντορεία φωνή έπρόσταζε:

— Έμπρός!.. Γρήγορα για το 'Ικαρχύ!

Συγχρότως, από τη μιάν μεριά

κι' από την άλλη του αυτοκινήτου, ο 'Αλβαράδο και ο Τώμ, άνεδοσμένοι ετής σκάλες, έροιγναν βροχή από κομρετί, ενώ, με τα όγκώδη των σώματα, έκυρναν από τους διαβάτες τα συμβαίνοντα μέσα ετ' άμαξι.

Ο 'Αγκλάς, σατισμένος, ζαλισμένος από το ξοφνικό άρπαγμα και πέταγμα, έδοκίμασε στην αρχή να σηκωθεί 'άλλ' άμέσως, δυο δυνατόι γρόνθοι, παραγεμισμένοι με κομρετί. τον άνάγκασαν να ξανακαθήση... Οί διαβάτες που είδαν αυτή τη σκηνή, ένόμισαν ότι ήταν καμμιά αποκριάτικη φάρσα των ιδιοκτητών του ώραίου εκείνου αυτοκινήτου και δεν άνητύχησαν καθόλου. Έγέλασαν μόνο με τον άστείο τρόπο του 'Αγκλάς.

Μόνον η Πεπίτα άνητύχησε, βλέποντας να φεύγη όλοταχώς το αυτοκίνητο, που είχε πάρη έτσι δια της βίας τον άρραβωνιαστικό της.

Την στιγμή εκείνη περνούσε κατά τύχη εν άλλο αυτοκίνητο, άγοραίο. Η χοντρο-Πεπίτα το σταμάτησε κι' άνέθηκε με δυο ύπηρέτες της βίλλας που τους ένευσε να την άκολουθήσουν, και το δεύτερο αυτοκίνητο ώρμησε κατά διαταγήν της άρχινοσοκόμου, να κυνηγήση το πρώτο.

— Νά πόρ' ή όργή! έφώναξε τότε ο 'Αλβαράδο, που ενώ κρατούσε ολοένα τον αίχμάλωτό του και του βούλωνε το στόμα με κομρετί, για να μην άκούωνται ή φωνές του, εκύτταζε και το δεύτερο άμαξι που έπλησίαζε. Νά παρ' ή όργή! Η χοντρέλλα αυτή θα μάς τσακώση! Μας πήρε το κατόπι και κοντεύει να μάς φθάση!.. Πιο γρήγορα,

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΖΩΦΙΛΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΠΑΝΤΕΛΗΣ, ένα χαριτωμένο παιδάκι που γνωρίζω, έχει μεγάλη μηχανία με τα ζώα. Άγρια και ήμερα, τετράποδα κι' έρπετά, πουλιά και ψάρια, όλα τον ενδιαφέρουν, όλα τάχαπ' και κανένα δεν φοβάται, ούτε το συχαίνεται. Φαντασθήτε, ότι μι' άφορα κουβάλησε στο σπίτι δυο λυκακία, που έκαμε να του τα στείλουν, με ειδικό ταχυδρόμο. από το κτήμα του πατέρα του, κι' ήθελε να τα κρατήσει και να τα μεγαλώση! Κ' έπειδή ή μητέρα του χάλασε τον κόσμο, — λύκους στο σπίτι! που άκούσθηκε, καλέ! — το ένα το χάρισε στον χασάπη και τ' άλλο, το ξανάστειλε στο χωριό. Άλλη φορά πάλι, γύρισε από τον έσοχικό του περίπατο, κουβαλώντας ένα μεγάλο φεϊδι. Το βρήκε μισοσκοτωμένο στο δρόμο και το πήρε, γιατί είχε, λέει, πολύ σπάνιο χρωματισμό. Στ' σπίτι, το φεϊδι έφθασε ψόφιο. Άλλά κι' έτσι έπροκάλεσε τέτοια φρίκη σε όλους, ώστε ο Παντελής άναγκάσθηκε να το θάψη στην αύλή, μολονότι είχε σκοπό να το βαλσαμώσει.

Έννοείται, ότι από τα λιγώτερο φοβικά ζώα, έτρεφε στο σπίτι όσα μπορούσε: γάτες, σκυλιά, χρυσόψαρα, καναρίνια, παπαγάλους, άσπρα ποντίκια, χελώνες. Η γάτες, τούτρωγαν καμμιά φορά τα πουλιά, ή χελώνες όμως έτρωγαν τους ψύλλους του φοφούσε έξαφνα ένας παπαγάλος, έπαρνε όμως στη θέση του μια γαλιάνδρα κι' έτσι είχε πάντα ένα «ισόζυγιο». Τι τα θέλετε όμως! ως που να έγκαταστήση στο σπίτι ένα νέο ζώο, πάντα έτρωγε αίμα. Γιατί κανένας δεν τώθελε ούτε ή μητέρα του, ούτε ο πατέρας του, ούτε τα δέλφια του, ούτε κι' οι ύπηρέτες. Άλλοι το φοβούνταν, άλλοι το σιχαίνονταν, άλλοι το θεωρούσαν έξοδο και φθορά και φασαρία. Ο Παντελής στην αρχή τώκρυβε ή έλεγε φέμματα πως θα το δώση. Δεν έπαυε όμως να το επαινεί και να εκθειάζη τα προτερήματά του.

Έτσι, σιγά-σιγά, τους έκανε να το συνειθίσουν, και, σε μια στιγμή άδυναμίας, τους έπαρνε την άδεια να το κρατήσει. Μόνο με τα κουνέλια που κουβάλησε τώρα τελευταία, τα βρήκε μαστούνια. Ήσαν δυο, κάτασπρα και χαριτωμένα. Νά πούμε την αλήθεια, όλοι τα χάρηκαν κι' ο μικρός ζωφίλος κατάλαβε πως δεν θα δυσκολεύονταν και πάλι να τους καταφέρη... Άλλά ο Παντελής έχει και

μιά μικρούλα άδελφή, ένα «φασουλάκι» — όπως το λέει ή μητέρα της — δέκα χρόνων, την 'Ελενίτσα κι' ή 'Ελενίτσα έχει, (δηλαδή είχε,) ένα πολυτρίχι ώραίο, σε μι' ά μικρή κόκκινη γλαστρίτσα. Ένώ λοιπόν όλα πήγαιναν καλά, τα κουνέλια του Παντελή έφαγαν το πολυτρίχι της 'Ελενίτσας ή 'Ελενίτσα έβαλε τα κλάματα, σ' να της συνέθη το μεγαλύτερο δυστύχημα της ζωής της και τη στιγμή εκείνη γύρισε στο σπίτι ο μπαμπάς, που άμα είδε την χαϊδεμένη του μικρούλα να κλαίη έτσι σπαρακτικά, ρώτησε φοβισμένος την αίτια.

— Μ' ά, είπε ή μητέρα τα κουνέλια της έφαγαν το πολυτρίχι.

— Ποια κουνέλια;

— Δυο άσπρα κουνελάκια, που μάς κουβάλησε σήμερα ο κύρ Παντελής.

Ο μπαμπάς έγεινε έξαλλος. Και κουνέλια!.. Μ' αυτά είνε καταστροφή!

— Που 'ν' τα; άρχισε να φωνάζη που 'ν' τος;..

Άλλά ούτε τα κουνέλια φαίνονταν, ούτε ο Παντελής. Ο μικρός ζωφίλος, μόλις άκουσε τον μπαμπά του, κατάλαβε τη θύελλα που θα έσπουσε στο κεφάλι του — γιατί ο μπαμπάς του τα είχε μαζέψει από καιρό, — κ' έσπευσε νάρπάξη τα ζωντανά του και να εξαφανισθή. Έπιτέλους τον ξετρύπωσαν στη σοφίτα και τον άνάγκασαν να παρουσιασθή μπροστά στο θυμωμένο μπαμπά που μόλις τον είδε, τον έπροσφώνησε με τ' άκόλουθα:

— Έλα δώ, κύριε, έλα δώ! Τι είν' αυτά;.. Φεϊδια μ' έφερες; ψάρια μ' έφερες; πουλιά μ' έφερες; χελώνες μ' έφερες; λύκους μ' έφερες; κουνέλια μ' έφερες. Τι άλλο θα με φέρεις άκόμη; Σπίτι είν' αυτό, ή Ζωολογικός Κήπος; Νά τα μαζέψης και να τα πετάξης όλα! Κι' άμα κάνης σπίτι δικό σου, κάνε το και Θρηοτροφείο. Έμπρός, μάρε!

Ο μπαμπάς δεν έχωρατενε. Τα λόγια του ήταν καταδικη όριστική. Ναι! άλλα και ο Παντελής δεν έννοούσε να διαλύση έτσι άπότομα το «Θρηοτροφείο» του, για ένα «παλιο-πολυτρίχι»...

— Πολύ καλά! είπε μόνο.

Κι' αφού έφυγε ο πατέρας του, μάζεψε τα ζώα του όλα, τάβαλε 'ς έν' άμαξι, μπήκε κι' αυτός μέσα, φώναξε ένα «άντιο» και πάει!

Ποι... Μήπως, στην άπελπισία του, πήγε να αυτοκτονήση μ' όλα του τάχα-πημένα, τετράποδα και πτερωτά;

Όχι! μήν ανησυχήτε. Ο μικρός ζωφίλος κατέφυγε στής γιαγιάς του, — ως να περάση ο θυμός του μπαμπά. Πραγματικώς, σε δυο-τρεις ήμέρες ξαναγύρισε, — αλλά χωρίς τα κουνέλια. Αυτά τα κράτησε ή γιαγιά, να τα κάμη σαλμί.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

καίμενα Γκομέζ! Δεν μπορείς επιτό γρήγορα; — Άδύνατο, κύριε! άποκρίθηκε ο σωφφέρ του 'Αλβαράδο τα λουλούδια μάς έμποδίζουν, βαρύνουν τ' άμαξι, δυσκολεύουν τους τροχούς...

— Πώς θα γίνη τότε; έψιθύρισε ο 'Αλβαράδο σκεπτικός.

Η Κολέττα, χλωμή από τη συγκίνησή της, είχε παρακολουθήση, χωρίς να προσέρη λέξι, την άρπαγή του άδελφού της, που τον έβλεπε τώρα ξαπλωμένο στα πόδια της, μέσα σταμάξι, όπου τον κρατούσε το στιβαρό χέρι του Τώμ.

Μόνο κάπου-κάπου ή μικρή κόρη παρακαλούσε:

— Μη του κάμετε κανένα κακό...

— Μη φοβόσαι, κυρά μου! της άπαντούσε ο μαύρος κολοσσός. Έχω διαταγή να κρατώ τον άνθρωπο, αλλά χωρίς να του σπάσω τίποτα... Ήσυχασε, δεν τον πειράζω...

Έν τούτοις το αυτοκίνητο άρχισε να τρέχη πιο γρήγορα. Έπέρασαν της κεντρικές συνοικίες της πολίχνης κι' έρθασαν στην παραλία, που 'ς εκείνο το μέρος ήταν σχεδόν έρημη.

Όλα λοιπόν θα πήγαιναν καλά, έν τα άμαξι της Πεπίτας δεν έξακολουθούσε να τρέχη από πίσω τους και να κερδίζει ολοένα έδαφος.

— Ά, μ' ά τσιμπούρι μάς κόλλησε αυτή ή χοντρέλλα! έφώναξε ο 'Αλβαράδο, μανιώδης για την άπροσδόκητη αυτή καταδίωξη.

Κι' ήταν πολύ επικίνδυνη, γιατί το άγοραίο αυτοκίνητο έτρεχε πολύ και ή άπόστασις που έχώριζε τα δυο, έγίνετο ολοένα μικρότερη. Διακόσια μέτρα... έκατόν πενήντα... μόνο έκατό...

Μιά στιγμή, ο Τώμ κυττάζε πίσω και είπε:

— Μου φαίνεται, κύριε, ότι αυτή θα μάς φθάση! Θάντισταθούμε;

— Ά μπά! έκαμε ο 'Αλβαράδο. Θα κάμωμε κάτι καλλίτερο... Στάσου, Γκομέζ.

Το αυτοκίνητο έσταμάτησε κι' ο 'Αλβαράδο είπε στον μαύρο γίγαντα, δείχνων τον 'Αγκλάς:

— Σου έμπιστεύομαι τον κύριο, πρόσεξε μη σου φύγη!

— Έννοια σου, κύριε, ξέρω!

Ο 'Αλβαράδο γύρισε τότε ετήν Κολέττα:

— Μη φοβάται, άγάπη μου, της είπε. «Ο,τι κάνω τώρα, είνε για καλό σου.

Και κατέθηκε.

Το άλλο αυτοκίνητο πλησίαζε... Ο 'Αλβαράδο στέκεται στη μέση του δρόμου με σταυρωμένα χέρια και το περιμένει. — Τους φθάσαμε! τους τσακώσαμε! νίκη! ούρλιαζει ή Πεπίτα, κόκκινη και καταϊδρωμένη.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια).

Ὁ πρίγκηψ Βόρις δὲν ἠμπόρεσε πλέον νὰ συγκρατηθῇ. Καὶ ὑψώσας τὴν χεῖρά του, ἤτοιμάσθη νὰ τὴν καταζέρῃ ἐπὶ τοῦ μικροῦ αὐθαδούς, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ θράσος, ὄχι μόνον νὰ τῷ ἀνθίσταται ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν ὑβρίζῃ.

Εὐτυχῶς, ὁ Τῶνης ἦτο τόσον εὐκλινῆτος ὅσον καὶ γενναῖος· καὶ μ' ἓνα πήδημα πρὸς τὰ ὀπίσω ἀπέφυγε τὸν μεγαλοπρεπῆ μπάτσον, ποῦ προωρίζετο διὰ τὸ πρόσωπόν του.

— Ἐννοία σου καὶ θὰ σοῦ δεῖξω ἐγὼ ποῖος εἶμαι! τὸν ἠπειλῆτε τότε ματιώδης ὁ πρίγκηψ. Γιατί φαίνεται, ὅτι δὲν με ξέρετε.

— Ἀπατάσθε πολὺ! ἀπεκρίθη ὁ Τῶνης, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀνακτήσῃ πλέον ὅλην τὴν ψυχραμίαν. Καὶ μπορῶ νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω εὐθὺς.

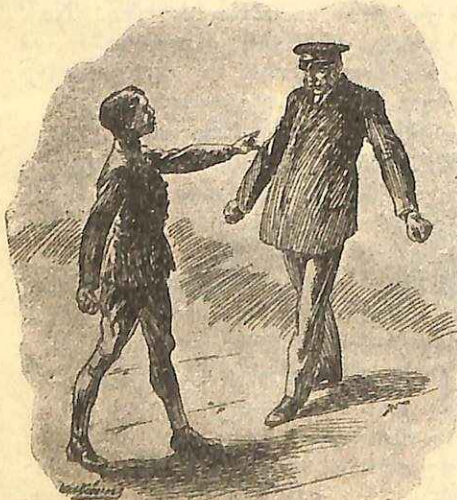
— Ἔτσι ἔ;

— Μάλιστα. Εἰσθε ὁ πρίγκηψ Βόρις, δηλαδὴ ἓνας κλέφτης στὰ χαρτιά κ' ἓνας παληάνθρωπος.

Καὶ διὰ νὰ προφέρῃ τὰς τελευταίας αὐτὰς λέξεις, ὁ Τῶνης ἐψήλωσεν ὅσον ἠμποροῦσε, ὡς νὰ ἤθελε νὰ δεῖξῃ εἰς τὸν ἀντίπαλόν του, ὅτι εἶχεν ἀρκετὸν ἀνάστημα διὰ νὰ τῷ ἀντιπαραταχθῇ.

Ὁ πρίγκηψ Βόρις εἶχε γίνῃ γκιάτ-χρος καὶ τὰ μάτια του, μετὰ τὸ πλήρες μί-
σους βλέμμα, ἤρχισαν νὰ τοξεύουν ἀληθινὰς ἀστραπὰς.

— Φθάνει, παληόπαιδο, φθάνει! ἐφώναξε με φωνήν, ποῦ ὁ θυμὸς τὴν ἔκαμνε βραχνήν... Ἀρκετὰ σὲ ἀνέχθηκα. Σώπα, ἂν δὲν θέλῃς νὰ σὲ πετάξω, με

«Μάλιστα εἰσθε ὁ πρίγκηψ Βόρις...»
(Σελ. 352, στ. α').

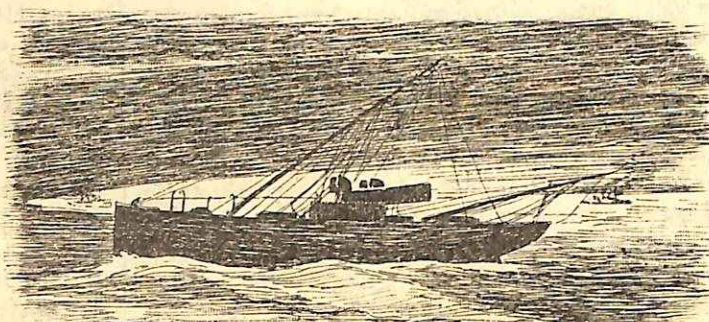
τὰ ἴδια μου τὰ χέρια, στὴ θάλασσα. — Ὡ, τὸ ξέρω πῶς εἰσθε ἱκανὸς νὰ τὸ κάμετε! ἀπεκρίθη ὁ Τῶνης. Ἐνας κακοῦργος σὰν καὶ σᾶς!..

— Φθάνει! φθάνει! φθάνει!

Καὶ ὁ πρίγκηψ Βόρις, μετὰ τοὺς γρόνθους συνεσφιγμένους καὶ μετὰ τὰ μάτια ἔξω ἀπὸ τὰς κύγκλας των, ἐστράφη πρὸς τὸν ναύτην, ὁ ὁποῖος παρηκολούθει αὐτὴν τὴν σκηὴν σαστισμένος καὶ ἀμίλητος, καὶ τὸν διέταξε:

— Πάρε ἀπὸ δῶ αὐτὸ τὸ παιδί, νὰ μὴ τὸ σκοτώσω!

Ὁ ναύτης, πειθήνιος, ἔπιασε τὸν Τῶνην ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἤτοιμάσθη νὰ τὸν τραβήξῃ, ὅταν ἔξαφνα, ἓνας ἄλλος ναύτης, ἐπληρίασε γοργῶς τὸν πρίγκηπα καὶ δείχνων εἰς αὐτὸν τὸν ὀρίζοντα, ὁ ὁποῖος, τὴν σελήνοφωτιστον ἐκείνην νύκτα, ἐφαινετο καθαρώτατα, τὸν ἔκαμε νὰ ἰδῇ μίαν γραμμὴν ἀπὸ

«Θὰ ἔλεγε, ὅτι κυκλὼν ἐνέσκηπεν ἐναντίον τῆς θαλαμηγοῦ.»
(Σελ. 353, στ. α').

πολλὰ πλοῖα τὰ ὁποῖα διήρχοντο μακράν. Ἀπὸ τὰ σχῆμά των, ἀπὸ τὸν ἀρι-
θμὸν των, ἀπὸ τὰς κινήσεις των, ἦτο φανερόν, ὅτι τὰ πλοῖα αὐτὰ δὲν ἦσαν παρὰ φυλακίδες καὶ ἀνιχνευτικὰ τοῦ γαλλικοῦ στόλου τῆς Μεσογείου.

Ἐσχημάτιζαν ἓνα μεγάλο ἡμικύκλιον παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος τῆς Βιλλαφράγκας, ἡ δὲ θαλαμηγὸς τοῦ πρίγκηπος, ἡ ὁποία εὐρίσκειτο τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην μετὰ τοῦ Σαιν-Ζαν καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Σαιντ-Ὀσπίς, δὲν θὰ ἐδράδυνε νὰ διέλθῃ καὶ αὐτὴ ἐκ τοῦ μέ-
ρους ἐκείνου.

Ἀλλὰ, παρ' ὅλην τὴν ἀπόστασιν, εἶδαν, ὅτι ὁ στολίσκος τῶν ἐλαφρῶν πολεμικῶν ἀνεπτύσσετο εἰς παράταξιν κανονικωτάτην, ὡς ἂν ἤτοιμάζετο διὰ κάποιαν ἐπι-
χείρησιν.

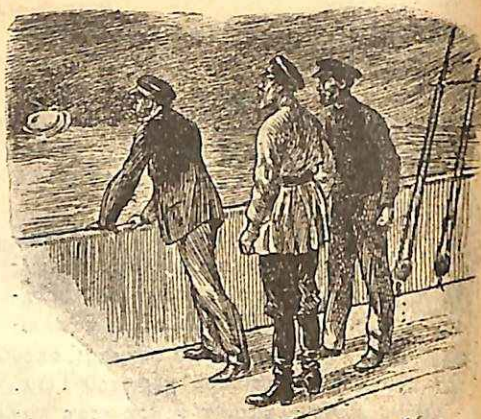
Ἐξαφνα, ἀντήχησεν ὡς βροντὴ μία κανονιά.

Ὁ πρίγκηψ καὶ οἱ δύο ναῦται ἔκαμαν ἓνα κίνημα ἐπιλήξεως κ' ἐκυττάχθησαν.

Τὸ πλησιέστερον πλοῖον εἶχε ρίψῃ ἄσφαρον βολὴν πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλαμηγοῦ.

Μετ' ὀλίγα δευτερόλεπτα, τὴν πρῶ-
την κανονιὰν διεδέχθη καὶ ἄλλη.

— Ὡ! μ' αὐτοὶ μᾶς κανονιοβολοῦν!

«Τώρα ἐννοῶ! ἀνέκραξεν ὁ πρίγκηψ...»
(Σελ. 352, στ. γ').

ἐπιθύρυσεν ὁ πρίγκηψ Βόρις, ὁ ὁποῖος, πρὸ τοῦ κινδύνου, ἐλησμόνησεν ἑαυτὸν τὸν θυμὸν του.

Καὶ ἤρχισε τότε μιὰ ζωρὰ συν-
ομιλία μετὰ τῶν τριῶν ἀνδρῶν, ρωσοῦσι.

Ὁ Τῶνης, φυσικά, δὲν ἠμ-
πόρεσε νὰ ἐννοήσῃ τί ἔλεγον. Βλέπων ὅμως τὸ ἀνῆσυχον ὄ-
φρος τοῦ πρίγκηπος καὶ τῶν ναυτῶν, ἐμάντευσεν ὅτι ἐπρό-
κειτο περὶ σοβαροῦ.

— Αὐτὸ τὸ πλοῖο, ἔλεγεν ὁ πρίγκηψ, μᾶς διατάσσει νὰ σταματήσωμε.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ πρῶ-
τος ναύτης· ἔρριξε δὺο κανο-
νιές, ὅπως γίνεται πάντα.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιδο-
λία! προσέθεσεν ὁ τρίτος.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν, οἱ τρεῖς ἄνδρες παρετήρησαν, ὅτι τὸ πλοῖον ποῦ εἶχε πυροβολήσῃ, ἤρχισε νὰ ὑψώνῃ εἰς τὰ κατάρτια του καὶ εἰς τὰς κεραίας του διάφορα σήματα (σινιάλα).

— Τώρα ἐννοῶ! ἀνέκραξεν ὁ πρίγκηψ, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον ἐσκυρῶ-
πασε περισσότερο. Μᾶς κατήγγειλαν στὴν ἀστυνομία τοῦ Μόντε-Κάρλο, ποῦ θὰ ἐτηλεγράφησε ἀμέσως τῇ Μοῖρᾳ τῆς Βιλλαφράγκας, νὰ μᾶς σταματήσῃ μετὰ τὰ ταχύτερα πλοῖά της ἢ κ' ἐν ἀ-
νάγκῃ νὰ μᾶς κυνηγήσῃ.

— Λέτε, Ἐξοχώτατε; ἠρώτησαν με-
δισταγμὸν οἱ δύο ναῦται.

— Εἶμαι βέβαιος! ἀπεκρίθη ὁ πρίγκηψ, εἰς τόνον μὴ ἐπιδεχόμενον ἀντίρ-
ρησιν. Εἶνε γνωστὸν ἄλλως τε, ὅτι τὰ πλοῖα τοῦ στόλου τίθενται πάντοτε εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ἀστυνομίας κ' ἐνεργοῦν συλλήψεις κατὰ θάλασσαν. Ὁ στο-
λίσκος λοιπὸν αὐτὸς θὰ προσπαθήσῃ νὰ μᾶς κλείσῃ τὸν δρόμον καί, ἂν θέλωμε νὰ διαφύγωμε, δὲν πρέπει νὰ χάσωμε στιγμὴν.

Καὶ ὁ πρίγκηψ Βόρις, χωρὶς ἄλλην ἀργοπορίαν, ἔδωκε μερικὰς διαταγὰς, τὰς ὁποίας οἱ δύο ναῦται ἔσπευσαν νὰ

ἐκτελέσουν μετὰ προθυμίαν μεγάλην.

Ὁ ἐλιγμός, τὸν ὁποῖον ἐξετέλει τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ὁ στολίσκος, ἐφαινετο τῶντι ἐπικυρῶνων τὴν ὑπόθεσιν τοῦ πρίγκηπος. Τὰ πλοῖα εἶχον σχηματίσῃ ἐν ἀπέραντον ριπίδιον καὶ ὅλοι τῶν οἱ προβολεῖς ἐξηρεύων τὴν ὁρίζοντα, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἐτάρωναν τὸ κατὰστροφικὸν τῆς θαλαμηγοῦ μ' ἓνα φω-
τεινόν, ἐκτυρλωτικὸν καταρράκτην.

Ἡ θαλαμηγός, ποτε καλυπτομένη ἀπὸ σκότος καὶ ποτε λουομένη ἀπὸ φῶς, ἐπερνοῦσεν ὁλοῦν ἀπὸ τὴν νύκτα εἰς τὴν ἡμέραν καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν εἰς τὴν νύκτα. Ὁ πρίγκηψ Βόρις καὶ τὰ δύο παιδιὰ, τὴν μίαν στιγμὴν ἐτυρλώνοντο, ἐσκοτίζοντο, καὶ τὴν ἄλλην ἐξεθαμ-
βοῦντο.

Ὁ Τῶνης, μόλις συνῆλθεν ἀπὸ τὴν πρῶτην του συγκίνησιν, παρηκολούθει τὰ γινόμενα μετὰ ἀγωνίαν. Ὅσον διὰ τὴν Ναδίαν, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ κανονιοβολισμοὶ εἶχαν προξενήσῃ πολὺ εὐνόητον φόβον, δὲν ἔπαυε νὰ κλαίῃ, ἐναγκαλιζομένη σφικτὰ τὸν φίλον της, ὡς νὰ τῷ ἐξήτει βοήθειαν καὶ προ-
στασίαν. Κάθε φορὰν μάλιστα ποῦ ὁ φωτεινὸς χείμαρρος ἐπλημμύρει τὸ κα-
τὰστροφικὸν μετὰ τὴν ὥμην του λάμψιν, ἡ μικρὰ Να-
δία ἐδιπλασίαζε τὰ κλάμ-
ματά της, τὰ ὁποῖα ἐγί-
νοντο σπαρακτικά.

— Μὴ φοβᾶσαι, μικρὴ μου Ναδία, μὴ φοβᾶσαι! τῆς ἐπιθύριζε τότε ὁ Τῶ-
νης, σφίγγων τὰ χερά-
τια της, διὰ νὰ τὴν ἤσυ-
χάσῃ.

Ἀλλὰ εἰς μάτην! Τὸ χοριτάκι, κατατορμαγμέ-
νον, δὲν ἔπαυε ποτε νὰ σιγοκλαίῃ καὶ ποτε νὰ ξεφωνίζῃ.

Αὐτὰ ὅλα διήρκεσαν ὀλίγας στιγμάς. Καὶ ἰδοὺ ἔξαφνα, καμμιὰ εἰκοσαριά ναῦ-
ται ἀναβαίνουν ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ πλοίου, πλημμυροῦν τὸ κατὰστροφικὸν καὶ τρέχουν τὴν κατὰ τὰς διευθύνσεις, ὅμοιοι μετὰ μαῦρους διαβόλους ποῦ ἐξώρμησαν ἀπὸ τὰ σπλάγγνα τῆς κολάσεως, διὰ νὰ παραδοθοῦν εἰς ἓνα τρελλὸν χορόν.

Θὰ ἔλεγε, ὅτι κυκλὼν ἐνέσκηπεν ἔξαφνα ἐναντίον τῆς θαλαμηγοῦ· διότι ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν, κατάρτια, κε-
ραῖαι, καπνοδόχοι, στύλοι τοῦ ἀσφυμά-
του, ἐρρίθησαν κάτω, ἐνῶ συγχρόνως ἡ γέφυρα, οἱ θαλαμίσκοι, αἱ κλίμακες, τὸ πηδάλιον καὶ τελοσπάντων πᾶν ὅ,τι εὐρίσκειτο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, δι-
πλώνεται κ' ἐξαφανίζεται ὡς διὰ μαγεί-
ας, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χαρακτηριστικοῦ κρότου τροχαλίων ποῦ τρίβουν, σанидо-

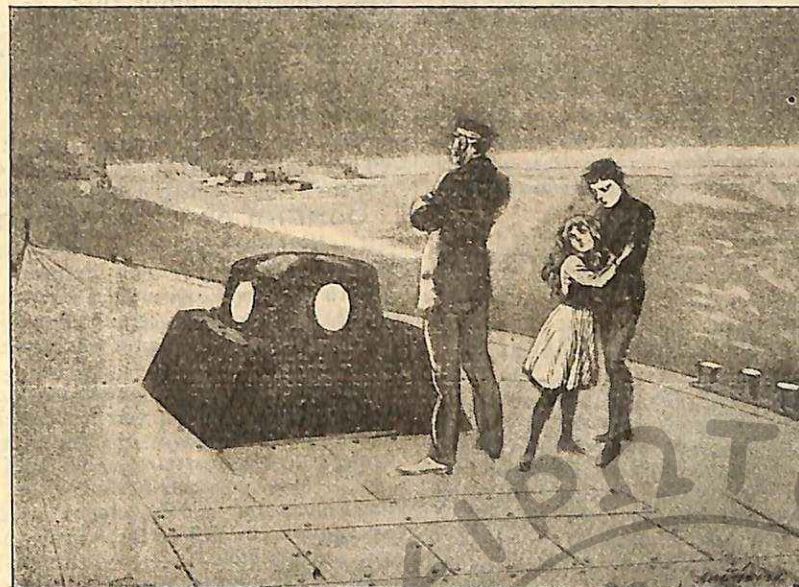
μάτων ποῦ πλαταγίζουν καὶ ἀλύττων ποῦ γογγύζουν.

Τὸ ἐξαφνικόν, τὸ ἀπρόοπτον, τὸ πραγ-
ματικὸν πᾶρόδοξον αὐτὸ ἀναττάτωμα ἠΰφησε τὸν τρόμον τῆς Ναδίας, ἡ ὁποία ἐξεσώνιζε τὴν ἀπεγνωσμένην.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Τῶνης, μὴ ἐννοῶν καλὰ τί συμβαίνει, ἤρχισε νὰ τρέμῃ σύσσωμος καὶ νὰ συλλογίζεται, ὅτι ἐρθετεν ἴσως ἡ τελευταία τοῦ ὥρα.

Ἀλήθεια, τίποτε πλέον δὲν εὐρίσκειτο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῆς θαλαμηγοῦ. Ὡς ἔλεγε, ὅτι ὁ κυκλὼν τὰ ἐτάρωνεν ὅλα. Δύο παιδιὰ μόνον ἐκλαίαν ἐκεῖ ἐ-
πάνω, πλησίον ἐνὸς ἀνδρὸς ἀφώνου καὶ ἀκινήτου.

Ὁ πρίγκηψ Βόρις, ὄρθιος πάντοτε, εἰς τὸ ἴδιον μέρος ὅπου πρὸ ὀλίγου ἀκού-
μη εὐρίσκειτο ἡ γέφυρα, ἐκύτταζεν εὐ-
χαριστημένος τὸ ἔργον τῆς καταστρο-
φῆς καὶ τῆς ἐρημώσεως, τὸ ὁποῖον εἶχε

«Μὴ φοβᾶσαι, μικρὴ μου Ναδία, μὴ φοβᾶσαι!..» (Σελ. 353, στ. α').

γίνῃ, ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν, μετὰ τὴν θέλησιν του καὶ κατὰ διαταγὴν του!

Τότε ἔδωκεν ἀκόμη μίαν διαταγὴν, καὶ ὁ Τῶνης, καθὼς καὶ ἡ Ναδία, πρὶν προφθάσουν ἀντισταθοῦν διόλου, ἀνηρ-
πάγησαν ἀπὸ δύο ναῦτας καὶ ἀπήχθη-
σαν πρὸς τὴν κλίμακα τῶν θαλαμίσκων.

Ἐπειτα ἠκούσθη ἓνας κρότος ξηρὸς, ὡς ἐκεῖνος ποῦ θὰ ἔκαμνε κλειόμενον τὸ σκέπασμα ἐνὸς πελωρίου κιβωτίου, κ' ἐπιτέλους ὁ Τῶνης ἐνόησε τί συνέ-
βαινε.

Ἡ θαλαμηγὸς τοῦ πρίγκηπος Βόρι-
δος Ἰδανῶφ δὲν ἦτο παρὰ ὑπερῶχον θαυμασιῶς κατασκευασμένον.

Δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἔχῃ τὴν ἐλαχίστην περὶ αὐτοῦ ἀμφιβολίαν, τὴν ποῦ εὐρί-
σκετο εἰς τὸ ἐσωτερικόν. Ἐνας ἰδιαί-
τερος ἦχος, ἓνα εἶδος ὑποκώπου καὶ παρατεταμένου σφυρίγματος, ἐμχρτύρει ὅτι τὸ νερόν, τὸ προωρισμένον νὰ βα-

ρύνῃ τὸ σκάφος, διὰ νὰ βοῦθῃ, εἰσέ-
γατο εἰς τὴν «water-balast» δηλαδὴ εἰς τὸ στεγανὸν διαμέρισμα, τὸ ὁποῖον ἐσχη-
ματίζετο πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, με-
ταξὺ τῶν δύο τοιχωμάτων τοῦ σκάφους.

Ἡ ἀπρόοπτος αὕτη ἀνακάλυψις δὲν ἐξέπληξεν ἐν τούτοις τὸν Τῶνην ὑπερ-
βολικά. Τῷ ἐξήγησε μάλιστα ἓνα πρῆγ-
μα, τὸ ὁποῖον, πρὸ ὀλίγων ἐβδομαδῶν, τῷ εἶχε κάμῃ μεγάλην ἐντύπωσιν. Τὸ ἰδιαιτέρον, τὸ ἀλλόκοτον σχῆμα τῆς θα-
λαμηγοῦ.

Ἀλλὰ τί ἄνθρωπος ἦτο λοιπὸν αὐ-
τὸς ὁ πρίγκηψ Βόρις, διὰ νὰ ἔχῃ εἰς τὴν διάθεσιν του ἐν ὑπερῶχον;

Τότε ὁ Τῶνης ἐνεθυμήθη κάτι, ποῦ τῷ εἶχεν εἰπῇ ὁ γέρον ἑπιστάτης Ἰβάν: ὅτι δηλαδὴ ὁ πρίγκηψ Βόρις, αὐτὸς ὁ κα-
κὸς ἄνθρωπος, ἦτο καὶ ἔξοχος μηχανικός, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ ἐπιστήμη ὤφειλεν ἤδη πολλὰς σπουδαίας ἐφευρέσεις.

Μία τῶν ἐφευρέσεών του θὰ ἦτο καὶ τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο ὑπερῶχον, καὶ ὄχι βέβαια ἡ μικροτέρα.

Ἀλλ' ἄρῃ ἐσκέφθη ὅλ' αὐτὰ, ὁ Τῶνης ἠσθάνθη πάλιν τοὺς φόβους τοῦ ὀ-
λοῦ ἀναγεννημένους. Τῶ-
ρα πλέον ἐδίδεκεν, ἡξευρε μετὰ τί φοβερὸν ἐχθρὸν εἶχε νὰ παλαίσῃ. Ὁ αἰθρο-
πος αὐτὸς ἦτο τῶντων ὁ δαίμων τοῦ κακοῦ, ὁ ὁ-
ποῖος μετεχειρίζετο τὰ θαυμάσια δῶρα, μετὰ τὰ ὁ-
ποῖα τὸν εἶχε προικισμένο ἡ φύσις, διὰ νὰ ποσοκεπάλῃ τὰ ἐγκλήματά του.

Παρήλθον οὕτω τρία σχεδὸν τέταρτα τῆς ὥρας, τρία τέταρτα, κατὰ τὸ διαστήμα τῶν ὁποίων ὁ

Τῶνης ἠμπόρεσε νὰ συλ-
λογηθῇ ἀνέτως καὶ νὰ νημεμετρήσῃ τὴν δεινὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν αὐτὸς καὶ ἡ ἀγαπημένη του μικρὰ Ναδία εὐρίσκον-
το τώρα.

Ἐπειτα ὁ ἦχος ἐκεῖνος, τὸ σφυρίγμα τοῦ νεροῦ, ἠκούσθη πάλιν.

«Νά, νά, ἐσυλλογίσθη ὁ Τῶνης· ἀ-
δειάζουν τώρα τὴν ἀποθήκην τοῦ νεροῦ! θὰ πῇ ὅτι δὲν εἶνε πιά ἀνάγκη νὰ μὲν ὑποβισμένο τὸ πλοῖο καὶ σὲ λίγα θάνα-
βοῦμε πάλιν ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν!»

Δὲν ἠπατάτο. Πραγματικῶς, μετ' ὀ-
λίγα λεπτά, ἡ θαλαμηγός, ἀπὸ τὰ σκο-
τεινὰ βάθη τῆς θαλάσσης, ἀνεδύετο εἰς τὸ φῶς καὶ εἰς τὸν ἀέρα.

Ὁ Τῶνης ἐπῆρε τότε ἀπὸ τὸ χέρι τὴν Ναδίαν, ἡ ὁποία εὐρίσκειτο πάντοτε πλη-
σίον του, καὶ ἠκολούθησε τοὺς ναῦτας, οἱ ὁποῖοι ἐσπεύδαν νὰ νηαιβοῦν εἰς τὸ κα-
τὰστροφικὸν διὰ νὰ νηαιβοῦν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΔΕΚΑΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΚΑΙ ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ "ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ", ΤΟΥ 1917

ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ ονομάζεται εις τὸν κύκλον μας, ἡ διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῶν φίλων μας ἐγγραφή νέων συνδρομητῶν ἢ ἀγοραστῶν. Τὸ Ξεσπάθωμα, γενικῶς, ἔχει σκοπὸν ἀπ' ἐνὸς τὴν ἐξάπλωσιν τῆς «Διαπλάσεως» καὶ ἐπομένως τὴν δι' αὐτῆς διαπαιδαγώγησιν ὅσων τὸ δυνατόν μεγαλειτέρων ἀριθμῶν Ἑλληνοπαίδων, ἀπ' ἐτέρου δὲ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν πόρων καὶ τὴν ἐξ-αὐτῆς κυρίως ἐξαοικειωμένην **βελτίωσιν** τοῦ περιοδικοῦ. Τοιοῦτον τὸ Ξεσπάθωμα, οἱ φίλοι μας τὸ ἀντιλαμβάνονται πάντοτε ὡς **καθήκον**.

Ἄλλα τοῦ καθήκοντος τούτου ἡ ἐκκληρώσις ἐπιβάλλεται εἴπερ ποτε φέτος, διότι ἔνεκα τῶν δεινῶν περιστάσεων, τῶν πολέμων, τῶν ἀποκλεισμῶν, τῆς μεγάλης ὑπερτιμῆσεως τοῦ χαρτοῦ καὶ τῶν ἄλλων εἰδῶν, ἡ «Διαπλάσις», ἐνῶ ἐστερηθῇ τοῦ ἡμίσεως σχεδὸν τῶν ἐκ τοῦ Ἑξωτερικοῦ συνδρομητῶν τῆς, πρὸς ἐπίμετρον εἶδε διπλασιασθέντας τὰς δαπάνας τῆς. Καὶ ὅμως οὐτὴν τὴν συνδρομὴν τῆς ἤρξαντες ὡς τώρα, οὐτὴ ἡλάττωσε τὸ σχῆμα ἢ τὰς σελίδας τῆς, ἐξακολουθοῦσα νὰ ἐκδίδεται τακτικῶς, ἀνελλιπῶς, ὅπως καὶ εἰς τὰς ὁμαλοτέρας περιστάσεις. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐπιθυμεῖ νὰ διατηρηθῇ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, καὶ ἐπειδὴ αἱ περιστάσεις γίνονται ὁλοκλήρως δυσκολώτεροι, τὸ Ξεσπάθωμα, τὸ ὁποῖον τὴν ἀνακουφίζει, πρέπει φέτος νὰ εἴναι ἀκόμη ζωηρότερον. Ἀπὸ τῶν φίλων τῆς δὲν ζητεῖ μεγαλιτέραν συνδρομὴν, ζητεῖ ὅμως μεγαλιτέραν ἐξήλιν, περισσώτερον δραστηριότητα πρὸς ἐγγραφήν νέων συνδρομητῶν καὶ ἀγοραστῶν. Μόνον διὰ τοῦ Ξεσπάθωματος θάναυμαστῶς τὰς περιστάσεις, χωρὶς νὰ ἐπιβαρύνῃ τοὺς φίλους τῆς. Καὶ ἐπειδὴ ἀκριβὲς αἱ περιστάσεις εἶνε δυσχερεῖς, ἀναγκάζεται νὰ καταστήσῃ ἐν μέρει καὶ τὴν πίστωσιν πρὸς ἑαυτὴν ὡς τώρα εἰς τοὺς Πράκτορας. Τὰ οικονομικὰ τῆς, αὐτὸν τὸν καιρὸν, δὲν τῆς τὸ ἐπιτρέπουν πλέον. Ἄς μὴ σὰς ἐκπλήξῃ λοιπὸν ἡ μεταβολὴ τοῦ σχετικοῦ ὅρου, τὴν ὁποῖαν βλέπετε κατωτέρω.

Λοιπὸν, οἱ διατεθειμένοι νὰ ξεσπαθώσουν—καὶ μεθ' ὅσα εἴπαμεν, ποῖος φίλος τῆς «Διαπλάσεως» δὲν ἔχει τὴν μεγαλιτέραν διάθεσιν;—ὡς ἀναγνώσων πρῶτα μετὰ προσοχῆς τοὺς κατωτέρω ὅρους καὶ ὡς ἀρχίσουν εὐθὺς, ἀπὸ σήμερον, τὰς ἐνεργείας τῶν.

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΟΥ 17ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Α'.—Ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Ξεσπαθώματος εἶνε ἐτήσιος. Θὰ λήξῃ τὴν 30 Σεπτεμβρίου 1917 καὶ θὰ περιλάβῃ ὅλους ὅσοι ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, θὰ ἔχουν πώλησιν φυλλάδια ἢ ἐγγραφαὶ νέους συνδρομητὰς ἐτήσιους, ἐξαμηνίους ἢ τριμηνίους.

Β'.—Οἱ ἐγγράφοντες νέους συνδρομητὰς θὰ λογαριάζωνται ὡς διαθέντες: τόσα φυλλάδια, ὅσα θὰ σταλοῦν ἐν ὅλῳ πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτῶν ἐγγραφέντας μέχρι τῆς λήξεως τῆς συνδρομῆς τῶν. (Δηλαδή, ὁ ἐγγράφων ἐτήσιον συνδρομητὴν, ὑποτίθεται ὅτι ἐπώλησε 52 φυλλάδια, ὁ ἐγγράφων ἐξαμηνίον, 26 φυλλάδια, ὁ ἐγγράφων τριμηνίον, 13 φυλλάδια, ὁ δὲ συνδρομητὴς ἐτήσιος, 104 φυλλάδια κτλ.) Ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ τὰ βραβεῖα θάπονενται ὡς ἑξῆς:

Βραβεῖον Πρώτης Τάξεως:

Τὸ βραβεῖον τοῦτο θάπονενται πρὸς πάντας ὅσοι μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1917 θὰ ἔχουν διαθέσιν, (εἴτε με ἀγοραστῶν, εἴτε με συνδρομητῶν, εἴτε καὶ με τὰ δύο), **530 φυλλάδια καὶ ἄνω**, δηλαδή φυλλάδια ἀναλογούντα πρὸς ἐτήσιαν συνδρομὴν περισσοτέρας τῶν δέκα. Ἐξ αὐτῶν, ὁ διαθέντας τὰ περισσώτερα φυλλάδια, θάνακηρυχθῇ **Κορυφαῖος** θὰ δημοσιευθῇ δὲ εἰς τὴν Διάπλασιν, ὡς ἐπὶ τῶν κατωτέρω, καὶ τῶν λοιπῶν βραβευμένων, ἂν, ἐννοεῖται, στείλουν τὴν φωτογραφίαν τῶν. (Ἄν εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον λάβουν μέρος καὶ μικροὶ Σύλλογοι ἢ ὁμάδες συνδρομητῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργοῦντων, τότε θάνακηρυχθῇ χωριστὰ καὶ **Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων**.)

Εἰς τὴν τυχόντας πρώτης τάξεως Βραβεῖον, πλὴν τῆς δημοσιεύσεως τῶν εἰκόνων τῶν, θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ γραφείου μου ἐκδομένων κατ' ἐκλογὴν τοῦ βραβευθέντος: (ἦτοι μόνον τόμοι Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης, ἡ συνδρομὴ Διαπλάσεως τοῦ ἐπιόντος ἔτους, ἀλλὰ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς αὐτῶν). Ἡ ἀξία τῶν βιβλίων τούτων θὰ εἴναι ἀνάλογος πρὸς τὸ ποσὸν τῶν φυλλῶν, τὰ ὁποῖα διέθεσεν ἑκαστος. Καὶ ὁ μὲν Κορυφαῖος θὰ ὑπολογισθῇ **30 λεπτὰ δι' ἐκάστην δεκάδα φυλλῶν**, οἱ δὲ λοιποὶ τῆς τάξεως ταύτης **λεπτὰ 25**. Παραδείγματος χάριν, ὁ διαθένσας 1500 φυλλάδια, ἂν εἴναι Κορυφαῖος, θὰ παραγγεῖλῃ βιβλία ἀξίας φράγκων 45 (150×30) ἂν δὲ εἴναι ἀπὸ τῶν ἄλλων, φρ. 37,50 (150×25). Ἴδε καὶ τὴν κατωτέρω **Σπουδαίαν Δήλωσιν**.

Βραβεῖον Δευτέρας Τάξεως:

Ἡ τάξις αὕτη θὰ περιλάβῃ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1917 θὰ ἔχουν διαθέσιν ἀπὸ 52 ἕως 250 φυλλάδια, δη-

λαδή φυλλάδια ἀναλογούντα πρὸς μίαν ἕως δέκα ἐτήσιαν συνδρομὴν. Ἐκ τούτων θὰ βραβευθῶν, καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν τῶν οἱ **ἐκιοστέντε** πρώτοι, κατὰ σειράν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν διαθέσιν τὰ περισσώτερα. Ἐάν δὲ συμπέσῃ ὁ ἐκιοστὸς πέμπτος νὰ ἔχῃ διαθέσιν τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν φυλλῶν μ' ἓνα ἢ περισσοτέρους ἐκ τῶν ἐπομένων, τότε θὰ συμπεριληφθῶν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ Δεύτερον βραβεῖον καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν καὶ ὀλὼν τούτων, ὅσοιδήποτε καὶ ἂν εἴναι.

Καὶ πρὸς τούτους θὰ σταλοῦν βιβλία κατ' ἐκλογὴν τῶν, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ γραφείου μου ἐκδομένων, μετὰ μόνον τὴν διαφοράν, ὅτι ὁ μὲν πρῶτος τῆς τάξεως θὰ ὑπολογισθῇ **25 λεπτὰ δι' ἐκάστην δεκάδα φυλλῶν**, οἱ δὲ ἄλλοι **λεπτὰ 20**.

Ἐπαινος:

Ἐπαινος θὰ ἀπονειμθῇ πρὸς πάντας τοὺς λοιποὺς, καὶ θὰ τοῖς σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία κατ' ἐκλογὴν τῶν, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ γραφείου μου ἐκδομένων, ἀξίας **15 λεπτῶν δι' ἐκάστην δεκάδα φυλλῶν**.

Σπουδαία Δήλωσις:

Τὰ ἀνωτέρω βραβεῖα ἰσχύουν μόνον διὰ τοὺς ἐγγράφοντας **συνδρομητὰς**. Οἱ Πράκτορες, ἦτοι οἱ διαθέντες φυλλάδια εἰς **ἀγοραστὰς**, λαμβάνουν μόνον τὰ 2/3 τοῦ βραβεῖου, διότι αὐτοὶ πωλοῦν φυλλάδια ὄχι πρὸς 20, ἀλλὰ μόνον πρὸς 10 ἢ 15 λεπτὰ. (Παραδείγματος χάριν, ἂν ὁ Κορυφαῖος ὁ διαθένσας 1500 φυλλάδια, διέθεσεν τὰ 500 εἰς συνδρομητὰς καὶ τὰ 1000 εἰς ἀγοραστὰς, δὲν θὰ λάβῃ βιβλία ἀξίας 45 φρ. ἀλλὰ μόνον 35.—ἦτοι φρ. 15 διὰ τὰ 500 φυλλάδια τῶν **συνδρομητῶν** καὶ 20 φρ. διὰ τὰ 1000 φυλλάδια τῶν **ἀγοραστῶν**.—ἂν δὲ διέθεσεν καὶ τὰ 1500 φυλλάδια εἰς **ἀγοραστὰς**, θὰ λάβῃ βιβλία 30 φρ. μόνον.) Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ δι' ὅλους τοὺς ἄλλους βραβευθέντας ἢ ἐπαινεθέντας.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

1.—Ἐκτὸς τῶν ἐτησίων συνδρομητῶν, δύναται τις νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἐξαμηνίους (ἀντὶ φρ. 4,50 διὰ τὸ Ἑσωτερικόν, καὶ φρ. 3,50 διὰ τὸ Ἑσωτερικόν), καθὼς καὶ συνδρομητὰς **τριμηνίους** (ἀντὶ φρ. 2,50 διὰ τὸ Ἑσωτερικόν καὶ φρ. 3 διὰ τὸ Ἑσωτερικόν). Πᾶσα παραγγελία πρέπει νὰ συνοδεύεται **ἀπαραιτήτως** ὑπὸ τοῦ ἀντιμίμου.

2.—Ἐφ' ὅσον ἐγγράφει τις συνδρομητὰς, πρέπει νὰ στέλλῃ ἐκάστοτε τὰς διευθύνσεις τῶν καὶ τὸ ἀντίμιμον τῆς συνδρομῆς τῶν **ἀνευ ἀναβολῆς**, χωρὶς δηλαδή νὰ περιμένῃ νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἄλλους, διὰ τὰ τοὺς στείλῃ ὅλους μαζί.

3.—Ἐγγράφῃ νέου συνδρομητοῦ, διὰ νὰ λογαριασθῇ ὡς ξεσπάθωμα, **πρέπει ὁ ἐγγράφων αὐτὸν νὰ ἔχῃ ἤδη πληρωσὴν τὴν συνδρομὴν τοῦ διὰ τὸ ἴδιον ἔτος**. Δὲν εἶνε ὅμως ἀνάγκη νὰ ἔχῃ καὶ ψευδώνυμον.

4.—Αἱ ἐγγραφὰι τῶν ἀπόρων λογαριάζονται εἰς τὸ Ξεσπάθωμα. Ἐπίσης θεωρεῖται ὡς Ξεσπάθωμα τὸ **ἐμβάζοντος τὸ ἀντίμιμον συνδρομητοῦ** καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ ἴδιου ἔτους ἀνανέωσις τριμηνίου ἢ ἐξαμηνίου συνδρομῆς νέου συνδρομητοῦ, ἐγγραφέντος τὸ πρῶτον εἴτε ὑπ' αὐτοῦ εἴτε ὑπ' ἄλλου. (Ἡ ἀπ' εὐθείας ὅμως ἀνανέωσις τῶν τριμηνίων καὶ ἐξαμηνίων δὲν λογαριάζεται εἰς τὸ Ξεσπάθωμα.)

5.—Εἰς τὰς κληρώσεις τῶν δώρων τῆς Διαπλάσεως, θὰ λάβουν μέρος καὶ οἱ νέοι συνδρομηταί, οἱ ἐγγραφόμενοι διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Ἀρχείου.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙΑ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

1.—Πράκτωρ τῆς «Διαπλάσεως» δύναται νὰ γίνῃ πᾶς συνδρομητὴς, παλαιὸς ἢ καὶ νέος, ἀναλαμβάνων πώλησιν φυλλαδίων ἢ τοῦ εὐρισκῶν ἀγοραστὰς.

2.—Ἐκαστὸν φύλλον τιμᾶται διὰ τοὺς ἀγοραστὰς τῶν Πρακτόρων 10 λεπτὰ εἰς τὸ Ἑσωτερικόν καὶ 15 λεπτὰ εἰς τὸ Ἑσωτερικόν.

3.—Τὰ φυλλάδια στέλλονται πρὸς τοὺς Πράκτορας, οἱ ὁποῖοι φροντίζουν νὰ εἰσπράττουν τὸ ἀντίμιμον καὶ νὰ μοῦ τὸ στέλλουν. Φύλλον ἀπ' εὐθείας πρὸς ἀγοραστὴν δὲν στέλλεται.

4.—Ὁ ἀγοραστής οὐδὲν **δικαίωμα συνδρομητοῦ** χαίρει. Ὅτε ψευδώνυμον δηλαδή εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ ἐπὶ πληρωμῇ, οὔτε εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς νὰ λαμβάνῃ μέρος δωρεάν, οὔτε εἰς τὰς κληρώσεις τῶν δώρων καὶ εἰς ἄλλα προνόμια νὰ συμμετέχῃ.

5.—Χάριν ἐνίκολας, ὅσοι Πράκτορες διαθέτουν μόνον ἕως 10 φυλλάδια τὴν ἐβδομάδα, εἰμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ ἀντίμιμον ὅλων ὁμῶς, εἰς τὸ τέλος κάθε μηνός. Ὅσοι Πράκτορες διαθέτουν ἕως 20 φυλλάδια τὴν ἐβδομάδα, εἰμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ ἀντίμιμον κατὰ **δεκαπέντε**. Ἄλλ' ὅσοι διαθέτουν ἄνω τῶν 20 φυλλῶν, πρέπει νὰ στέλλουν τὸ ἀντίμιμον κατ' **ἐβδομάδα**. Ἐάν εἰς τὸ τέλος τῶν ἀνωτέρω προθεσμιῶν, δὲν ἔχουν στείλῃ τὸ ἀντίμιμον,—ἦτοι οἱ

ΠΑΙΔΙΚὸν ΠΝΕΥΜΑ

Ἀπορία τοῦ **Τραγευδίου τῆς Δευτεριάς**:

«Μοῦ λένε πολλοί, πῶς ἡ δημοτικὴ εἶνε πρὸ καλὴ ἀπὸ τὴν καθαρῆς. Μὰ τότε γιατί οἱ ἄρχαυοὶ ἔλληνες, ποὺ ἦταν τόσο σοφοί, δὲν τὴν μιλοῦσαν;»

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Ναυτοπούλας τῆς Αἰγένας

Πρωτὸν τὸν μικρὸν Γεωργάκην:
—Τὸ φρέμα σου εἶνε τῆς μόδας;
—Ὅχι! εἶνε δικό μου! ἀπαντᾷ.
Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Ἑλπίδος τῆς Ἑλλάδος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Ἑυκρίτου
τὴν 27 Σεπτεμβρίου 1916.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Ὁ 16ος Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος ἔληξε τὴν 30 Σεπτεμβρίου καὶ σήμερον, ὡς βλέπετε, προκηρύσσεται ὁ νέος.

Οἱ Πράκτορες παρακαλοῦνται νὰ ἐξοφλήσουν τοὺς μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου λογαριασμοὺς τῶν, διότι κατὰ τὸν κανονισμόν, μόνον οὗτοι θὰ συμπεριληφθῶν εἰς τὰ Ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα ἐτοιμάζονται ὁλοκλήρως καὶ θὰ δημοσιευθῶν ἐντὸς ὀλίγου. Ἐκτὸς τούτου ἡ Διαπλάσις ἔχει ἀνάγκη χρημάτων, διὰ νὰ ἐξοικονομῇ τὰς δαρχεῖς αὐτὰς περιστάσεις. Δι' αὐτὸ, βλέπετε, καταρτίζει καὶ πᾶσαν σχεδὸν πίστωσιν εἰς τοὺς Πράκτορας. Ἄς στείλουν λοιπὸν ὅλοι νὰ στείλουν τὰ ὀφειλόμενα.

Περιμένω νὰ ἴδω αὐτὴν τὴν «σφοδρὰν δρασιν» σου, Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Καὶ βέβαια, ἀπὸ φέτος, δὲν θὰ ἔχῃς σχολεῖν, θὰ καταγίνεσαι μαζί μου περισσότερο. Ὡραῖο τὸ «χρῆμα-νιάτικο» γράμμα σου. Πῶς πῆγε στὰ εἰσιτήριος ὁ Στέφανος Δάφνης;

Ἐμπρός λοιπὸν, **Μικρὸ Σουλῶν!** Βάλε τὰ δυνάττα σου νὰ ἐπιτύχῃς στὰς ἐξετάσεις, ἀπὸ αὐτὸ ἐξαρτῶνται: τόσα καὶ τόσα: ὅτι σοὺ κέρουν φωτογραφίαν, θὰ μοῦ τὴν στείλῃς: νὰ τὴν δημοσιεύσω καὶ ὅτι σοὺ παραχωρήσω τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνῃς τὸ φύλλον εἰς τὸν ὅμιλόν σου καὶ νὰ τὸ ἔχῃς ὅλο δικό σου. Τὴν ἄλλο θὲ λείψ; Ἐγὼ σὲ θέσι σου, θὰ ἐπαίρῃς ἀρίστα.

Καθόλου δὲν μοῦ φαίνεται ἀστεῖο, πῶς γάρ-κας τόσο, **Ψυχὴ**, διὰ τὸν Δ' Ἐπαινον ποὺ ἐπῆρες καὶ διὰ τὰ 14 Εὔσημα. Ἡ «εὐκρίτης» αὐτὴ ἐπιτυχία εἶνε πολὺ μεγάλη, ἀπὸ ἧτο ὁ πρῶτος Διαγωνισμὸς εἰς τὸν ὁποῖον ἔλαες μέρος. Λοιπὸν καὶ εἰς ἀνάμνησιν, Τετράδι σου ἐστειλᾷ.

Ὡραῖα αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις πρὸς Ζακύνθον, Κυπριακὴν Ἑθελία καὶ ὁ κ. Φαίδων εὐχαριστῇ πολὺ ποὺ ἀρχεῖς τόσο τὴν πατρίδα σου. Ναι, ἡ Ζακύνθος ἐγέννησε πολλοὺς ποιητὰς, οἱ μεγαλιτέροι τῶν ὁποίων εἶνε ὁ Σολωμός, ὁ Φώσκολος καὶ ὁ Κάλβος. Ὁ Βλατωρὶτης εἶνε Δευκαλίδης καὶ αὐτὸς μεγάλος ποιητής, ἀλλὰ ὄχι σὺν τὸν Σολωμόν, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ὁ μεγαλιτέρος τῶν Ἑλλήνων.

Σοὺ ἐστειλᾷ τὸ βραβεῖόν σου, Διάττων Ἀσπὴ. Εἰς τοὺς Ἀσπὴν τοὺς καὶ Σπυρίδωνος καὶ Σπυρίδωνος ἡ ὀρθογραφία δὲν τηρεῖται. Αἱ λέξεις π. χ. Ἀσπὴ, τίς, δὲς, ἀποτελοῦν ἁσπιδόνης. Εἰς τοὺς Σπυριογρόφους ὅμως πρέπει νὰ τηρεῖται. Π. χ. ἡ Φάλαρα γίνεταί **Ταλαρα** ἕν ἑν τῇ ἀλλ' ἄνω κεφαλῇ, δηλαδή ἂν βάλωμεν τὸ ἀντὶ φ. Ἡ Ἀσπὴ ὅμως δὲν γίνεταί Ἀσπὴς (ἀσπὴς) ἂν τῆς προσθέσωμεν ἕνα Σ. Πρέπει καὶ τὸ Η νὰ γίνῃ Ι. Ἐπίσης τὸ παράδειγμα ποὺ φέρεις (Θύρα-Θύρα) δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ Αἶνιγμα. Δὲν μπορεῖς δηλαδή νὰ πῇς, ὅτι, εἶνε μία λέξις με δι-πλὴν σημασίαν, ὅπως θὰ τὸ ἔλεγε διὰ τὸ κα-πὸς (πρῶτον τοῦ φωτοῦ καὶ μέρος τῆς γαίης) διὰ τὸ ταροῦς (μέρος τοῦ ποδὸς καὶ πόλεος) κτλ.

Τὸ θύρα-θύρα γίνεταί μόνον Μεταγραμμάτι-σμός: γράλε Υ καὶ βάλε Η...

Μ' ἐρωτᾷς, **Ἡρώ τοῦ 1913**, ἂν τὸ λόγιον τοῦ Σωκράτους «οὐδεὶς ἐκὼν κακὸς» μοῦ φαί-νεται ὀρθόν, ἀπὸ σὺ τὸ κρίνεις καὶ τὸ ἐπικρίνεις. Ἀλλ' αὐτὰ τὰ μεμονωμένα ρητὰ, ἀποσπάσμα-τα μιᾶς μακρᾶς σκέψεως, μιᾶς σειρᾶς συλλογι-σμῶν, δὲν εἰμποροῦν νὰ κριθῶν, οὔτε καὶ νὰ ἐννοηθῶν καλὰ, ἂν δὲν γνωρίζῃ κανεὶς τὸ ὅ-λον, τὸ σύστημα νὰ ποῦμε εἰς τὸ ὁποῖον ἀνή-γουν. Διότι ἐστὶ μόνον θὰ ὅλεπε πῶς καὶ πόθεν ὁ φιλόσοφος ἔφθασεν εἰς αὐτὸ τὸ συμπέρασμα, ἢ ἂν εἴνε πράγματι τελικὸν συμπέρασμα καὶ δὲν τροπολογεῖται κατόπιν ἀπὸ ἕν ἄλλο ρητόν. Σὺ τώρα, κρίνων τὸ «οὐδεὶς ἐκὼν κακὸς» μόνον τοῦ, ὑποθέσεις δὲ ὁ Σωκράτης θέλει νὰ πῇ, ὅτι οἱ κακοῦργοι κέρνουν τὸ ἐγκλημα χωρὶς νὰ ἐξου-δυνῶν, χωρὶς νὰ ἔχουν συλλογιστῶν τὸ τί κά-νουν. Καὶ φυσικὰ τὸ εὐρίσκει παράλογον, διότι πολλοὶ τῶν κακοῦργων ἐν γνώσει. Ἀλλὰ προκρίτει μόνον περὶ κακοῦργων; Καὶ τὸ «ἐκὼν» ἐκεῖνο σημαίνει μόνον ἐγνωρίζω τὴν σημασίαν τοῦ πράττομένου; Ἀντὶ λοιπὸν νὰ σοῦ πῶ τὴν γνώμην μου περὶ τοῦ ἂν ἡ κακία εἴνε ἐκούσια ἢ ἀκούσια, προτιμῶ νὰ σοῦ ὑποδείξω, ὅτι δὲν πρέ-πει νὰ χωρᾷς τὸ μυαλό σου, κρίνων μεμονω-μένα ρητὰ.

Ὡραῖας ἐπιστολάς μοῦ ἐστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: **Νικηφόρος Στρατηλά-της**, **Ἀνδρέου Κυπριόπουλου**, **Ἐρος τῆς Πατρίδος**, **Βουὴ τῆς Μανωλιάσας**, **Παφία Ἀφροδίτη**, **Στεφανηματοῦ**, **Μεταχρύστα** καὶ **Ἐγγελάκη**.—Ἐξέτελεσα τὰς παραγγέλίας τῶν καὶ τοὺς ἐπὶ ἐκείνῳ ὅλῳ διὰ τὰ καλὰ λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Τὸ Φινόνπορον».—«Νέαι ἰδέαι».—«Γλυκὸ Ὀ-νειρο».—«Τρικυμία».—«Ἡ ζωὴ τοῦ βράχου».—«Κυανὴ Πυρρίδα».—Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑβδ. Διαγωνισμοὺς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅθεν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀνανοῦται. ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δὲ 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἡ ἀνανοῦται ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1916. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀ- νήκουν εἰς ἀνόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς Κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Ἀλεξανδρινός, ἂ (ΜΣ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰνταλλά-ξουν.—ἡ **Παφία Ἀφροδίτη** (0) με Κυπριακὴν Ἑθελίαν, **Καυαῖδα**, **Φούλαν**, **Κάμιν**, **Τε-λέσσαν**.—ἡ **Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου** (0) με Αἰαρίδα τοῦ Βενεζέλου, **Φιλελευθέρων Κεο-κροῖαν**, **Μεγάλην**, Ἑλλάδα, **Σεπτεμβρίνην**, **Ποιγικιποῦσαν**.—ἡ **Μεγάλη Ἑλλάς** (0) με **Χουσὴν Καροῖαν**, **Ἑλληνικὴν Αἶγλην**, **Κά-κιν**, **Ἰοῖδα**.—τὸ **Θρακόπουλο** (0) με **Τέ-λιν**, **Ἀργαν**, **Πρόδραμα**, Ἑλλάδα τοῦ Βενεζέλου.

Ἡ Διαπλάσις ἀπαδέεται τοὺς φίλους τῆς: **Φιλελευθέρων Κεοκροῖαν** (ἐστειλᾷ) **Παναγ.** **Σ. Κοῦβ**, (ἐπὶ ἀρτίστῳ ὅτι ὅσα γράφεις: ἀλλὰ διὰ νὰ ἔχωμεν Ἀλληλογραφίαν, πρέπει νὰ πᾶ-ρης καὶ ψευδώνυμον) **Τοῖς ἐπὶ τῇ** (δὲν τὸ πι-στεύω) **μὴν** **Χελιδὼν** ἔαρ οὐ ποιεῖ) **Κλέφτικον Βόλι** (χρὶς ποὺ ἔγινε: καλὰ γράφε μου!) **Ἀσπὴ τοῦ Βέγα** (ἐστειλᾷ) **Θαλασσοπόδι** (ἐστειλᾷ) **περιμένω νὰ ἔλθῃς καὶ νὰ μοῦ γράφῃς συχνότερα**) **Ἑλλήνα Νικητὴν** (με γὰρ ἡ νέα διακοπ

μάλιστα ἐξέλεξες τὴν φίλην σου ἀπὸ ἄλλης κοι-
νωτικῆν τάξιν.) **Μανιατοπούλαν** (ἔστειλα· ἃς
μᾶλλον λοιπὸν ἢ Φρόντα δτι τὴν εὐχρισταίης
καὶ τῆς εὐχρῆσαι νὰ βρῇ αὐτὴν μὴ φίλην σὺν
τῇ δικῇ σου.) **Φοῦξον** (ὄχι· ἦτο ὑπαραχρησ-
τῆς; Μακεδονία; καὶ εἶχε παρὸν αὐτὸ τὸ ψευδὸς
νομὸν διὰ τὴν ἐκεῖ δρασίν του.) **Μεσσηνιακὴν**
Ἀκτὴν (σὲ συγκαίρω· ὄχι, δὲν ἀπεκτείσθης.)
Π. Σ. Χατζ. (καὶ οἱ τριῖνες ἀκόμη ἔχουν δι-
καίωμα νὰ πάρουν ψευδώνυμον.) **Ἀστέρων** τοῦ
Βέγα (περίεργον φαινόμενον· ἢ Κ. Τ. ὅμως δὲν
εἶνε συνδρομητρία.) **Ἀνδροειωμένον Κουραμπιὲν**
(τὸ γραμματικὸν σου μὴ εὐχαρίστησε· ἔστειλα.) **Με-
γάλην Ἑλλάδα, Ἑθνικὸν Ἐργαστήριον, Ἀλέ-
ξανδρον τὸν Μακεδόνα, Ζήτω ἡ Διάπλασις**
κτλ. κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιτοίχας ἔλαβα μετὰ τὴν 26ην
Σεπτεμβρίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

**Συνέχεια τοῦ 160οῦ Διαγωνισμοῦ
Αὐγούστου-Νοεμβρίου.**

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Νοεμβρίου

565. Λεξιγράφος

Ἄν τὰς δύο καλλιτέρας
Τῶν τροφῶν σου συνενόησιν;
Μίαν πολίτην τῆς Ἑλλάδος;
Παρθένον ἢ δολοφόνου;
Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἡρώος Βελισσαρίου
566. Μεταγραμματισμός.
Ἐνὶ πηλοῦσιν στοῦς ἀγρούς;
Μ' ἄλλαζεν ἐν γράμματι
Καὶ πόλιν, ἀπὸ ἔντομον,
Μ' ἔλαμνεν ἐν τῇ ἄμῃ.
Ἐστάλῃ ἀπὸ τὸ Χαμόγελο τῆς Νίκης

567. Ἀναγραμματισμός

Ζῶν, ὡς εἶμι, ἐν μαρίσῃ;
Τὸ κορμὶ μου σὺν νερῷ
Ἀδιάκοπα θά λούω.
Ἄν μὲ ἀναγραμματίσῃς,
Πῶς τὸ ἐπαλξάω αὐτό;
Μὲ μιλᾷς; καὶ δὲν ἀκούω.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἀλφειοῦ τῶν Μαργαριτῶν

568. Γωνία

+ * * * * * = Χώρα τῆς Εὐρώπης;
+ * * * * * = Ἀττικὸς συγγραφεὺς.
* * * * * = Ἀρχαία πόλις τῆς Περσίας;
* * * * * = Υἱὸς τοῦ Μ. Κωνσταντίνου.
* * * * * = Πόλις τῆς Ἡπείρου.
+ * * * * * = Παταμός τῆς Ἑλλάδος.
+ * * * * * = Νῆος τῆς Ἑλλάδος.
Οἱ σταυροὶ μυθικὸς ἦρως.

Ἐστάλῃ ἀπὸ τοῦ Ἀνδρείου Κυπριόπουλου

569. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Μέρος τοῦ σώματος.
2 5 6 7 = Τροφή.
3 5 6 6 7 8 = Φυσικὸν χάρισμα.
4 5 3 7 8 = Ὀπτικὸν ἐργαλεῖον.
5 6 2 7 8 = Δύσθημα.
6 7 2 7 8 = Χαρακτηρίζει τὸν ἄνθρωπον.
7 2 3 7 8 = Ἰδιότης τῶν σωμάτων.
8 1 6 5 8 = Φυσικὸν φαινόμενον.

Ἐστάλῃ ἀπὸ τοῦ Ἀττάριου Ναυτοπούλου

570. Ἐρώτησις

Εἰς ποῖον μέρος ὁ Ἰούλιος ἔρχεται πρὸ τοῦ
Μαίου;

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Κόρης τοῦ Γαλαῦ

571. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτου

Νὰ εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοι-
αῦτα, ὥστε τὰς ἀρχικὰς τῶν νὰ σχηματίζουν Γάλλον
κλασσικὸν ποιητὴν:

Χαλεπὸς, ψευδής, ἀρετή, ἀνίκανος, γίγας,
κακός, φῶς.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Καρυάτιδος

572. Φωνηεντολισμὸν

τ - ν - κ - μ - ν - δμ

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Πόθου τῆς Πατρίδος

573. Γεῖφος

Χειμῶν	ρ	ρ	ρ	ρ
Ἀνοιξίς	ρ	ρ	ρ	ρ
Θέρους	ρ	ρ	ρ	ρ
Φθινοπώρον	ρ	ρ	ρ	ρ

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Βουλγαροφάγου Ἑλληνοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 31 καὶ 32

392. Μοναστήριον (μονάζ, τσιρί, ὦλ.)—393.
Λουκούργος—κακούργος.—394. Ἄρτος;—Ἄργος.
—395. Ὁ Ὑπατος; ἢ Ὑπάτη.

395. ΠΕΚΙΝΟΝ 397. ΕΡΑΤΟΣΘΕ-

Α	Π	ΝΗΣ	(ρέννος, ἄρ- τος, τέρας, ὄνος, σός, θάνατος, Νέσσοι, ἦτ- τα.)—398—399. 1, Ω
ΑΡΓΟΔΙΣ			Ταρσός. 2. Ἡ ἀλγ- θμια (ἄλλη θεία.)—
ΙΕΟΛ			
ΑΡΝΣ			
Ω			
Ν			

400. ΠΙΝΔΟΣ (Πῆς, Ἰσχνός, Νέος, Δίδω,
Ὀλον, Σκότος.)—401. Ἐλευθερία ἢ θάνατος.

402. Ἐλμαί λατοῦς τῆς Διαπλάσεως (Ἡ μὲ
λὰ τρ' εἰς τίς διὰ πλάσεως—ὡς.)

403. Πήλιον (πῆ, Λών.) 404.—Σέριφος—
ἔριφος.—405. Κύτος—Κύτος.—406. Ἀντιγόνη.

407. ΕΡΑΤΩ	408. ΒΥΡΩΝ
ΡΗΜΑ	ΕΛΑΙΑ
ΔΜΑ	ΜΥΣΙΑ
ΤΑ	ΟΡΟΦΗ
Ω	ΔΑΝΙΑ

409—413. Διὰ τοῦ Κ: Φακός, μήκος, κόγ-
γη, κῆμα, δακτύλ.—414. ΠΙΝΔΑΡΟΣ (Πρω-
τος, Ἰδίας, Νίκη, Δίδω, Ἄρτος, Ράπτω, Ὀ-
λον, Σώφρων).—415. Μὴ ἐκδικεῖς.—416. Ἐκ
τῆς ὑπομονῆς ἢ ἐπιτυχία. (Ἐκτὸς ὑπὸ μόνης—
ἢ ἐπὶ τύχῃ—α.)

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τόμους τῆς Δια-
πλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης διὰ
νὰ περῶντε ὥραία τὰς ὥρας σας.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15,
18, 19, 20, 21, 23) πρὸς δρ. 1
ἑκάστος καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 1,10 διὰ
τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ δρ. 1,30 διὰ τὸ Ἐξω-
τερικόν.

Τόμοι 10 (οἱ ἐξῆς: 1, 4, 6, 9,
11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς δρ.
2,50 ἑκάστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιοδοῦ 2ος, 3ος,
8ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξηγητῆθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895
1896, 1897, 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾷ-
ται: Ἄδeto; δρ. 3—Χρυσόδ. δρ. 6.
Διὰ τὰς ἐπαρχ. Ἄδeto; 3,50, χρυσ. 6,50,
Διὰ τὸ ἔξωτερον. 4.— 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900,
1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν
ἑκάστος τιμᾷται ἐλευθερὸς ταχ. τελών:
Ἄδeto; δρ. 7—Χρυσόδeto; δρ. 10.

Τόμοι 10: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915,
ὧν ἑκάστος τιμᾷται:

Ἄδeto; δρ. 8—Χρυσόδeto; δρ. 10.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν
λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μᾶλλον 5
μόνον] μὲ π α χ ε α στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ
μὲ κ ε φ α λ α ι α τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος
15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πλη-
ρῶνται ὥς νὰ ἦσαν 15 Ὁ χ ω ρ ι σ τ ὸ ς σ τ ι-
ζ ὁ ς, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαία ἢ
παχέα ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογί-
ζεται ὡς ἑξ λέξεις ἀπλᾶς.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι
ὑπὸ τοῦ ἀντιλήτου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

[15'—166]

Ἰδρυθὴ Σύλλογος «Ἡρωικὸν Μπιζάνι» ἐν
Πάτραις πρὸς διάδοσιν καλλιστοῦ πε-
ριοδικοῦ «Διάπλασις τῶν Παιδῶν». Ζη-
τήσατε καταστατικά. Διευθυνσις: κ. Λου-
δοβικὸν Παῖνς, βιβλιοπωλεῖον Ἀπ. Στα-
ματοπούλου, ὁδὸς Μαΐζωνος 83, Πάτρας.

[15'—167]

Τρισεύγενη, τί γίνεσαι; Ἀλλαξί; σπῆτι;
Ἰρίσις.

[15'—168]

Γερμανί; διδασκάλισσα ζητεῖ παραδόσεις.—
Ἰπποκράτους, 6 ἔτη πάτωμα.

[15'—169]

Ἰρίσις, Ἡρώα τοῦ 1913, τὰ πῦρ θερμὰ μου
συγχαρητήρια. Τρισεύγενη.

[15'—170]

Α νταλλάσω Μ. Μυστικά μὲ ὅλους τοὺς Κε-
φαλῆνας καὶ μὲ ὅλα τὰ φυτὰ.—Κυκλαμιά.
[15'—171]

Ε θνικὴ Ἀναγέννησις, πολλὰς εὐχὰς γιὰ τὰ
γενέθλια σου.—Ἀγριοβιολέττα, Τριαν-
ταφυλλάκι, Ζιζάνιον Σχολείου.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίων,
ἐλήφθησαν ἀπὸ 21—27 Σεπτεμβρίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Ἀλ. Δ. Ἀλεξόπουλος, Δ. Θ. Γιαν-
νουλόπουλος, Ἀσπασία Α. Πυλαρινῶν, Π. Μυ-
λωνᾶς, Ἰουλίττα Στίσιμαν, Ἐλένη Κ. Εὐθυμίου,
Ε. Γ. Καρβαράς, Α. Παπαλάς, Π. Π. Καρανίκας,
Γ. Ν. Παῖσιος, Ο. Σ. Μάκουμαν, Ε. Χάρτιμαν,
Α. Στόκινς, Γ. Ὀλσον, Ρ. Βαλτινύλλερ, Π. Βαλ-
λότερ, Γ. Γ. Χονδρογιάννης, Ν. Φραντζῆς, Κ.
Μητσόπουλος, Ν. Γ. Πόθος, Α. Ε. Δράκος, Α. Γ.
Παπαδόπουλος, Ἐλένη Χ. Σπηλιοπούλου, Ἰω-
άννα Θ. Μάρα, Π. Σπύρου.

ΒΟΛΟΥ: Α. Ζ. Καφουράκης, Βασκοπούλα
τοῦ Πηλίου, Χρ. Α. Ζήτης, Χαρίκλεια Ε. Κάτσια.

ΔΙΑΚΟΦΤΟΥ: Α. Φιλιπποπούλου.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Γ. Ἰωαννιδη.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Κ. Καπετανάκης, Τσεράνης, Ν.

Α. Καραμπέλας.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Νικ. Α. Μουζακίτης, Φιλόπα-
της, Ἀντωνέττα Κ. Κάττα, Α. Γ. Δεσούλας,

Λιέττα Γ. Δεσούλας, Σπ. Κονοφάος, Βουλγαρο-
μάχος Ἑλληνίς.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Δαφνοστεφῆς Βασιλέυς.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Μαρούσα Ε. Ρούσου, Αἰκ. Ν.

Ροδίου, Μαργαρίτ. Εὐγενικοῦ, Κ. Π. Τζαβε-
λάκος, Ν. Φ. Ρουβινέτης.

ΑΙΘΥΡΟΥ: Ρ. Κολέντη, Μ. Γ. Κλαδά.

ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Δοξασμένο Στέμμα.

ΠΑΤΡΩΝ: Γ. Γ. Μαρζέτος, Σωτηρία Παπα-
θανασίου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Γ. Α. Καλαμάτας, Θ. Σακελλαρό-
πουλος, Π. Λαβιδίτης, Χ. Α. Αντύπας, Κ. Α.

Ἀντύπας, Κ. Μοροζίνης, Σ. Π. Παππάς, Γ. Ε.

Παππάς, Γ. Κ. Βέγκος, Α. Κοντολέων, Α. Ι. Κο-
τοπούλης, Α. Μαστρογιάννης.

ΠΥΡΡΟΥ: Ἄρ. Δόνος.

ΡΕΘΥΜΝΟΥ: Γ. Ι. Σταματοπούλου.

ΡΕΘΥΜΝΟΥ: Ε. Ι. Δρανδάκης (δύο).

ΣΠΑΡΤΗΣ: Βασίλειος Μ. Τσώνη, Μ. Γ. Γιά-
κας.

ΣΥΡΟΥ: Ν. Ε. Δάρας, Θεοδώρα Γ. Μιχαήλ,

Μαρία Ι. Θεοδοσιάδου, Μόσχα Δ. Δαπόντες, Ἀ-
θηνά Δ. Ἀλεξάνδρου.

ΤΗΝΟΥ: Ἐλπίς τῆς Ἑλλάδος.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Μαρίνα Τζουμέρικα, Ζωή

Τζουμέρικα.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Τ. Π. Θασσωνιάτης, Σ. Νάνου,

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ δνόματα ἐτέθησαν εἰς
τὴν Κληρονομία καὶ ἐληφθῆσαν οἱ ἐξῆς τρεῖς
ΠΑΥΛΟΣ Π. ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ ἐν Ἀθήναις. ΑΝ-
ΔΡΟΝΙΚΟΣ Ε. ΚΑΦΟΥΡΑΚΗΣ ἐν Βόλῳ καὶ
ΠΕΤΡΟΣ ΛΕΙΒΑΔΙΤΗΣ ἐν Πειραιῇ, οἱ ὅποιοι
ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου.